

Der skal også være plads til min udviklingshæmmede bror i spejderforeningen

Kommentar i Information d. 13. marts 2019, Frederikke Nørring Levison

Det er ikke nok, at vi siger, at der er plads til alle. Vi skal gøre positiv forskelsbehandling til en naturlig del af vores foreningsfællesskaber, så der rent faktisk bliver plads også til handicappede, skriver spejder Frederikke Nørring Levison i dette debatindlæg

Mine forældre deltog ikke én eneste gang til den årlige sommerafslutning, da jeg som barn gik til spejder hver tirsdag. Det var ikke, fordi at de ikke ville eller ikke havde tiden. Det var, fordi der ikke var plads til, at de kunne tage min udviklingshæmmede lillebror med.

Det er ikke længe siden, at jeg på P1 hørte den 12-årige Barbara Fenger-Grøndahl fortælle sin historie om at have en handicappet lillesøster. Jeg kunne med det samme mærke et sug i maven, da jeg selv er vokset op med en lillebror, der har autisme og er svært udviklingshæmmet. Barbaras historie talte direkte til mig og mindede mig om de følelser, som jeg selv tumlede med som barn.

Da jeg gik i 2. klasse, kom min mor på besøg for at fortælle mine klassekammerater, at min lillebror skulle have benskiner på, fordi hans fødder var anderledes. Ud over at være udviklingshæmmet og autist blev han også født med det, der i daglig tale kaldes klumpfødder.

Meningen med besøget var god, men det resulterede i, at drengene i klassen efterfølgende kom med drillende kommentarer om, at min lillebror skulle have togskiner på, så togene kunne køre igen. Jeg husker stadig deres fjogede grin. Heldigvis havde jeg nemt ved at distancere mig fra deres fjollerier, men andre børn havde muligvis reageret en hel del voldsommere.

Manglende forståelse

Drengene var selvfølgelig bare uforstående og barnlige, men jeg tror, deres reaktion er et symptom på en foruroligende tendens i vores samfund og foreningsliv. Vi er meget dårligere til at tale om forskellighed, end vi tror.

Hvornår har du sidst haft en samtale med en handicappet person? Eller spurgt en pårørende, hvordan det er at vokse op med en udviklingshæmmet lillebror?

Imens vi råber hurra for ligestilling og klapper i hænderne over inklusion i folkeskolen, så mener jeg, at vi taler for lidt om det at være anderledes, når man står i en nær relation til en med et handicap.

Der var kun én voksen igennem hele min folkeskoletid, der kiggede mig i øjnene og sagde, at det var okay, at jeg var ked af det. I dag er jeg hende evigt taknemmelig. Hun formåede på kort tid at åbne op for den hårde knude af cement, der sad inde i min mave. Knuden forsvandt ikke, men jeg forstod, at den var der, og at jeg skulle lære af den i stedet for at lade mig tynge.

Hvorfor var der ikke flere voksne, som turde tage snakken med mig om at være anderledes? Hvorfor inviterede min spejdergruppe ikke min familie med til sommerafslutningen? Vi mangler stadig et sprog for den diversitet, der tydeligt eksisterer i vores samfund, og som vi alle er en del af på den ene eller den anden måde.

Plads til alle

Det er selvfølgelig ikke meningen, at de handicappede skal spille med på førsteholdet til fodbold, men de skal have mulighed for at deltage, når familierne inviteres med.

I dag er opdragelse ikke kun et privat anliggende, men også et offentligt ansvar. Af samme grund er der brug for, at folkeskolelæreren, spejderlederen og fodboldtræneren kan afværge udstødelsen af de børn, som ikke passer ind i en af de kasser, der fastlåser vores forståelse af, hvem andre mennesker er.

Foreningsdanmark skal lære at behandle familier forskelligt. Kasserne skal opløses, blødgøres og udvandes.

Jeg har ikke længere lyst til at gemme mig som pårørende til min udviklingshæmmede lillebror. Jeg har lyst til at skyde en identitetskanon af og råbe ud til alle med handicappede søskende, at det er helt okay ikke at kunne deltage på de samme vilkår, som alle andre kan.

Ungdomsforeningerne skal følge med. Forskelsbehandling er ikke kun et negativt udtryk for en misforstået lønforhandling. Hvis vi virkelig prøver, så tror

jeg på, at positiv forskelsbehandling kan resultere i, at alle kan deltage inden for en fælles ramme, men på forskellige vilkår. Det gælder både i folkeskolen, men især også i vores ungdomsforeninger rundt omkring i landet.

Og nej, jeg håber hverken på medlidenhed eller unødvendig hensyntagen. Jeg håber derimod på en forståelse for, at min familie er anderledes, og at jeg har brug for, at de kan deltage i sommerafslutningen på deres egne præmisser.

Det er ikke nok, at vi siger, at der er plads til alle. Vi skal skabe en kultur, hvor positiv forskelsbehandling er en naturlig del af vores etablerede fællesskaber, og hvor det er okay at invitere sin handicappede lillebror med til sommerafslutningen, uden at folk himler med øjnene af hans fjollede udråb og flagrende bevægelser.

Frederikke Nørring Levison er studerende og hovedbestyrelsesmedlem hos KFUM-spejderne